

DE HOFMEID
DOOR JAN H. EEKHOUT

I

Willig gehoorzaamt zij 's morgens
den sidderenden haanschreeuw. Zij staat
grauw in de groezeling, morrelt
aan haar kleeren, haar dorre haar.

Zij hoort hoefstampen, stemmen. Zij denkt aan
wat zij sluw heeft beluisterd, beloerd,
gister. Wulpsche fluisteringen trekken,
branden haar scherp door het bloed.

Het wijkt. Haar lijf strakt. Zij gaat naar
buiten. Het licht bloeit breed opwaarts. —
Zij is onvruchtbare aarde.
Eenzaam bukt zij zich tot haar dagtaak.

II

Het stille vee en de honden
dulden haar zonder hoon —
Maar iedere schemering worden
haar oogen ver en groot.

Doelloos dwaalt zij over
het erf, traag zinnend schouwt
zij moeizaam stijgende droomen. —
Zij rilt van een vreemde kou.

In haar roode gekorven handen
zijn, even, zachtheden ontwaakt,
bijna gebaren, zij wankelen,
zinken terug in den slaap.

III

Naakt en ruggelings ligt zij
gestrekt in haar slaapstee. Loodzwaar
weegt de duisternis op haar. Stil hijgt
haar adem. Een dier gilt zijn nood, daar

ergens, diep in den nacht, in haar hart. Zij
denkt niet, er is enkel een lange
pijn door haar heen, langzaam martelend,
door haar leden, haar hoofd, haar handen.

Star staart zij naar het dakraam. Daar buiten
suist het. Loom suist het duister. Haar huid
wordt klammer. Zij luistert — luistert
naar den nacht die haar onrust ruischt.
